

truyện ngắn
của
VŨ THẮNG

Bà Mẹ Vui Tính

(Tác giả: Vũ Thắng)

Bà mẹ Thuần có cô con gái đã bước qua tuổi cập kê chờ mãi mà không thấy ai rước đi cho nhẹ nợ, bỗng dưng mấy hôm nay xuất hiện một anh chàng lạ có lẽ ở làng bên đến gấp ngó tán tỉnh con gái mình. Bà mừng ra mặt. Không khí u buồn, vẻ đìu hiu cô quạnh trong căn nhà ngói ba gian cũng thay đổi hẳn, thi thoảng đây đó trong nhà có tiếng cười nói râm ran khác hẳn ngày thường...

Như thường lệ, sau giờ cầu kinh nhà thờ lúc sáng sớm bà lục đục trở về nhà lại bắt đầu một ngày mới với những công việc không tên... Bà làm cho vui vậy thôi chứ có mang lại chút thu nhập đáng kể nào trong gia đình đâu. Mọi việc nhỏ to trong gia đình bà đều do cô con gái đảm đương quán xuyến hết. Từ khi người chồng quá cố đến giờ, căn nhà bà vắng vẻ lắm, bà thường ngán ngẩm về số phận hẩm hiu của mình. Bên trong căn nhà ấy là bốn bức tường màu trắng đục đã hoen ố vàng loang lổ từng đám bà chẳng

buồn giục người quét nước ve mới, phía dưới nền nhà bằng đất nơi kê chân tường rêu xanh chỉ chít lấm tẩm mọc bà cũng kê vậy... Giữa gian nhà chính, dưới bàn thờ Chúa có kê cái tủ đựng những đồ lặt vặt, liền đó là bộ sa-lông cũ kỹ với chiếc bàn gỗ xộc xệch mặt kính có vết nứt tạo thành đường viền. Trên bàn lúc nào cũng có tích nước với đun sôi để nguội, cạnh đó là bộ ấm chén bám bụi và cái phích bên trong không có nước... Bà bày đặt cho đẹp vậy chứ có ai đến chơi đâu mà phải sửa soạn tươm tất.

Mấy ngày nay thì lại khác...

Bà dọn dẹp nhà cửa, chuẩn bị đồ đoàn ấm chén chè nước tươm tất để tiếp đón gã trai lạ cura cầm con gái bà. Anh chàng này kể cũng lạ, toàn đến lúc sáng sớm khi mặt trời đã chiếu bóng những hàng cau trước sân nhà, và rất đúng giờ. Nhìn lên chiếc đồng hồ quả lắc chuông đã đổ mấy tiếng linh tính mách bảo vị khách quý đã sắp đến. Bà rón rén tiến lại phía sau chiếc cửa chính khê hé mở, đưa tay sau lưng đi đi lại lại một lúc định thần quay vào trong thì con chó mực nãy

giờ nằm sưởi ấm bên hiên nhà chạy ra phía cổng sửa lên vài tiếng. Ánh mắt không dấu nổi niềm vui, bà lên tiếng quát lớn:

- Mực, vào nhà!

Con chó mực vẫy đuôi tiến lại về phía bà rồi lại lẻo đẻo theo bà đi ra phía cổng mở cổng cho vị khách mặc dù cổng không hề khóa...

-Thưa bác, cháu đến chơi thăm bác với em.

-Ừ, cứ vào nhà đi cháu...em nó vừa chạy ra ngoài có chút việc chắc về luôn đấy. Anh cứ vào ngồi chơi xơi nước chờ em nó chút xíu...

Chàng thanh niên dắt chiếc xe đạp nhãn hiệu “Phượng Hoàng” đã cũ nhưng còn khá chắc chắn đi vào phía sân trước nhà dựng nơi bờ tường rồi thong dong theo bà lão tiến về phía trong ngôi nhà. Chủ nhà nhanh chân vào trước mở toang mấy cánh cửa bên hông nhà hai bên cửa chính ra vào cho những tia nắng của ngày mới chiếu rọi qua khung cửa sổ... Chàng thanh

niên này giờ đứng nơi hiên nhà quan sát phía bên ngoài liền nói vọng vào:

- Vườn rau nhà mình tốt quá bác nhỉ! Bác khéo chăm sóc quá, cây nào cây ấy cũng xanh mơn mớn, ăn cả năm chắc cũng không hết...

- Ủ, thì giống cho nó vui vậy ấy mà, gọi là cho có chút công việc chứ rảnh rồi chẳng biết làm gì. Với lại khỏi phải đi chợ mua những thứ lặt vặt không cần thiết... Anh vào đây cho khỏi nắng, vào nhà ngồi chơi đợi chút, em nó về luôn ấy...

Chàng thanh niên đứng đĩnh đưa hai bàn tay ra khỏi túi quần đi vào nhà tiến về phía chiếc ghế đã kéo sẵn, bà Thuận lẹ làng cầm chiếc chổi lau phe phẩy thân ghế dành cho vị khách đặc biệt mặc dù bàn ghế đã sạch sẽ, bóng loáng chẳng cần đến công việc thừa thãi của bà. Bà khẽ nói:

- Mời anh ngồi đã!

- Vâng, bác cứ để cháu tự nhiên.

Bà với tay lấy chiếc hộp đựng chè nhỏ bằng sắt đã han rỉ, vuông vắn, màu xanh nhợt nhạt đã trầy xước gần hết lớp sơn bên ngoài, trên hộp có đề “Chè Mạn Thái Nguyên”. Bà lấy một nhúm cho vào ấm, rót nước phích sôi sùng sục khói bay nghi ngút...

Vừa rót chè nóng vào chén mời khách, bà vừa ôn tồn nói:

- Cháu ạ, em Thắm nhà bác kể ra thì nó cũng bình thường như bao đứa con gái dung dị, mộc mạc trong làng này thôi... Công việc chính của em nó là nhận vải may quần áo lấy chút tiền công gọi là có chút đồng ra đồng vào nuôi mẹ già với lại để giành dụm ít vốn liếng sau này còn lập gia đình mua mấy con bò cái, mấy lứa lợn lãi mà làm kinh tế cho có thu nhập vậy thôi...

Ngày trước cánh thanh niên trai trẻ trong làng này cũng nhiều đứa để ý em nó lắm, chúng thường hay nói vui với bác là, “Mẹ nhận con làm con rể mẹ đi, con sẽ cung phụng em Thắm suốt đời mẹ ạ!”... Mặc dù có vẻ như là nói giỡn cho vui vậy thôi nhưng bác thấy tấm lòng của chúng nó là thật, vì giai làng này cũng khó anh

đã từng nhờ bố mẹ mang coi trầu dặm ngô đến xin...

Nhưng bác không dám nhận một ai hết vì em nó còn trẻ người non dạ. Bác là bác cứ hay từ chối khéo viện cớ em nó có chí hướng đi tu...

- Thế em Thắm định đi tu thật hả bác? – Chàng trai ngớ ngàng.

- Ủ, thật! Mà em nó có ý định này ngay từ tám bé cơ cháu ạ... Nhiều lần em nó năn nỉ với bác là xin được đi tu ở dòng “Mến Thánh Giá” ở mãi Phát Diễm... à... Phát Diệm, Ninh Bình vì muốn được dâng mình phục vụ Chúa bằng các công việc khiêm hạ như chăm sóc những bệnh nhân phong cùi, bệnh nhân AIDS giai đoạn cuối, hay các em nhỏ mồ côi do các sơ đảm trách...

Bà lão thở dài, phe phẩy cái quạt nan nói tiếp:

- Hừm...Bác thì bác xúc động lắm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại về cảnh mẹ góa con côi bác phải cắn răng nuốt nước mắt mà khuyên em nó rằng: Con ạ, hoàn cảnh nhà mình thì không được như nhà người ta... bố thì mất sớm từ khi mày còn tí

tuổi, mẹ chỉ sinh được hai người con là anh Thuận với mày. Anh Thuận thì được Chúa rước đi từ khi lọt lòng mẹ mới có mấy tháng. Nếu mà anh mày còn sống đến bây giờ mẹ đã cho con thỏa nguyện.

Con có tấm lòng dâng mình cho Chúa là điều rất quý, bố mẹ rất lấy làm hãnh diện với tổ tiên dòng họ, bà con trong xóm đạo... Mẹ chẳng những không ngăn cản mà còn vui mừng ủng hộ con là đằng khác ... Nhưng con biết đấy, mẹ là mẹ chỉ có mình con, anh em họ hàng nội ngoại nhà mình thì ở xa tít mãi mãi Cà Mau, Kiên Giang... Bố đi bộ đội kháng chiến chống Mỹ sau này giải ngũ về lấy mẹ rồi lại dẫn nhau rời bỏ quê hương đến vùng kinh tế mới Tây Bắc này chẳng có bà con thân thích nào cả... Nếu sau này con đi rồi thì ai sẽ là người lo cho mẹ khi tuổi già sức yếu, ai sẽ nhang khói cho tổ tiên đây...

Thôi con ạ, mẹ là mẹ thấy đi tu thì cũng tốt mà sống đời cũng tốt, ở địa vị nào mình cũng vẫn cứ là con cái Chúa, cứ sống sao cho tốt đời đẹp đạo là được rồi...

Bác cũng chỉ khuyên em nó mấy nhời như vậy thôi, em nó cũng hiểu ý chỉ rơm rớm nước mắt, lễ phép nói ngắn gọn một câu, “Con xin vâng, thưa mẹ!”.

- Vâng, cháu thấy gia đình mình neo đơn thật, em Thắm nói thế là phải lẽ!

- Thì đấy cháu thấy đấy, con bé Thắm nhà bác nó hiền lành và ngoan lắm, bác nói điều gì nó cũng chỉ một điều “Vâng” hai điều “Dạ” chẳng bao giờ thấy nó cãi lại mẹ dù chỉ là nửa nhời...

Bà con chòm xóm ai cũng yêu quý nó, cánh thanh niên trong làng này là cứ hay chọc ghẹo nhưng em nó chỉ đỏ mặt thẹn thùng bỏ chạy chứ không bao giờ dám phản ứng câu nào nên chúng nó quý lắm...Mấy cô hàng xáo ngoài chợ mỗi lần gặp bác là cứ hay khen, “Bác Thuần khéo sinh con đáo để, cô Thắm nhà bác vừa được người lại vừa được nết phải nói là nhất làng nhì tổng, về nhan sắc thì chỉ thua mỗi cô Kim Hee Sun người Hàn Quốc thôi! ”

Đấy, họ là họ cứ hay kháo nhau về nó cho vui vậy chứ bác đâu có biết hình thù mặt mũi cái cô Kim Hee Sun này thế nào đâu...

- Vâng cái cô Kim ấy kể ra thì cũng xinh thật nhưng cháu thấy em Thẩm nhà mình cũng chẳng kém cạnh tẹo nào...về tính nết có khi em Thẩm lại hơn đứt ấy chứ...

- Ủ, thì bác là bác cứ hay dạy dỗ con cái theo quan niệm của ông cha, “Cái nết đánh chết cái đẹp!” ... Thì cháu thấy đấy, đời người ta là cứ như mây bay gió thổi, cái kiếp sống vô thường này chẳng được bao nhiêu nên chẳng ai dám nói mạnh được điều gì...

Con người ta sinh ra từ cát bụi, ông Giời ban cho mỗi người một số phận khác nhau nhưng “Sinh ký tử quy”, chung quy lại thì người giàu cũng như người nghèo sau này chết đi rồi cũng sẽ trở về cát bụi... nên theo bác cái quý giá nhất của con người khi sống trên đời này là sống sao cho phải đạo, tức là cái đạo làm người như các cụ ta đã dạy...

- Vâng, thưa bác.

Bà lão tiếp:

- Ông cụ thân sinh ra bác là một nhà nho chân chính, cụ sâu sắc lắm cháu ạ...cụ được cả làng cả tổng nể phục ở cái tài dạy dỗ con cái, cụ có cái tài ăn nói viết lách khuyên lơn nên bà con chòm xóm người ta yêu quý, nể nang và kính phục lắm...cứ khi nào gặp khó khăn gì về dạy dỗ con cái, rồi viết đơn từ khiếu kiện hay là những chuyện hệ trọng... vân vân ...là họ đều chạy đến nhờ vả xin ý kiến cụ nhờ cụ tham vấn. Nhưng cụ có cái hay ở chỗ là chả bao giờ lấy công ai một cái gì xất...

Có người nhờ ý kiến của cụ mà thắng kiện hay làm được điều gì đó là cứ hay mang gà mang vịt, mang mít mang bưởi sang biếu ... nhưng cụ thì cụ cứ từ chối thẳng thừng, chẳng bao giờ nhận ai cái gì, cụ chỉ hiền hòa mỉm cười ăn nói nhỏ nhẹ, “Các anh muốn trả ơn cho tôi chứ gì, các anh cứ mang những thứ này chia cho người nghèo, người bất hạnh...thì cũng là làm cho tôi vậy, tôi xin cảm ơn tấm lòng các anh!”...

Cháu biết không, ông cụ trước khi chết chỉ căn dặn con cháu có mỗi một điều là, “Các con hãy cố gắng sống làm sao .. cho được khắc tên mình vào trái tim của tất cả mọi người, đó mới là điều quý giá nhất và cũng là điều bố mong mỏi nhất!”

– nói xong ông cụ cầm khẩu không nói thêm được điều gì...

- Cụ sống hay quá, nho nhã và thâm thúy quá bác ạ!

– Ủ, chính vì vậy mà con cái cụ ai cũng nên người, ai cũng được mọi người quý trọng, người thì đỗ đạt làm quan, người thì thành công trên đường đời...Đấy, chẳng hạn như cái bác Chính con trưởng cụ học hành giỏi lắm cháu ạ, bác ấy noi gương cụ chịu khó dùi mài kinh sử, sau này thi cử đỗ đạt đến chức Thám Hoa, được vua cất nhắc làm đến chức tri huyện ...

- Ô, ... Thám Hoa cơ à.. cháu nhớ.. cháu nhớ không lầm thì là đứng thứ ba trong thi Đình là kỳ thi cao nhất trong khoa cử... – Chàng trai tròn mắt sửng sốt.

- Ủ, thì đúng vậy ...nhưng bác ấy thì lại rất giống ông cụ thân sinh cả về ngoại hình lẫn tính cách! Khuôn mặt bác ấy nhìn thì hiền hòa phúc hậu, tính tình thì rất ôn hòa, khiêm nhường và thương người ... nhất những người nghèo khó!

Bác làm quan nhưng không bao giờ quên tên của một người nghèo bất kỳ nào trong làng. Bổng lộc vua ban bác cứ ban phát hết cho người nghèo, không bao giờ giữ lại cho mình một tí gì...

Người ta thường nói, “Một người làm quan cả họ được nhờ” - với người trong gia đình thì mới rõ môn một là đúng phần nào thôi... chắc cũng chỉ được cái tiếng thơm cho dòng họ tổ tiên...chứ cái bác Chính cả một đời thanh bạch, liêm khiết, chẳng bao giờ nhận của đút lót ai bao giờ, được vua ban chút ơn huệ thì bố thí phân phát hết cho người nghèo khổ thì làm gì mà có của để dành cho con cháu...

Bà Thuần vui vẻ lấy cái tích nước vôi trên bàn rót cho mình một cốc làm một ngụm nhỏ rồi chậm rãi nói tiếp:

- Đây bác là bác cứ nói sơ sơ như thế là để cho cháu biết rõ ngọn ngành gốc gác gia đình nhà bác, người ta thường nói gia đình bác là một gia đình gia giáo lễ nghĩa, con bé Thắm được như ngày nay cũng một phần là nhờ công phúc của tổ tiên để lại...

- Dạ vâng, chả mấy người được như em Thẩm bác ạ...

- Ừ ...thì cháu thấy đấy, cả cái xóm đạo này chả ai mà không biết đến em nó...Nó tham gia hội ca đoàn trong nhà thờ thì ai cũng phải khen là có giọng hát hay đặc biệt, đọc Sách Thánh thì rõ ràng, trang trọng, mạch lạc ai cũng phải thán phục. Bác dám chắc với cháu là trong cái họ đạo ngàn người này thì cả ngàn người đều biết đến em nó...

- Ồ, em Thẩm giỏi quá!

- Đây là bác nói về cái sinh hoạt đoàn thể mà em nó tham gia, còn về cuộc sống riêng tư trong gia đình cách đối nhân xử thế với người làng nghĩa xóm thì còn nhiều điều phải nói về em nó lắm... gượng..mà cháu mời nước đi chứ, nãy giờ toàn ngồi nghe bác kể lẽ quên cả uống, nguội hết cả rồi...

Chàng trai khẽ cảm ơn từ từ đưa chén nước vào miệng làm một hớp rồi nhẹ nhàng đặt lại xuống bàn rồi trầm ngâm định nói điều gì lại thôi...

Không khí im lặng trong chốc lát thì có tiếng bước chân dồn dập tiến về phía ngưỡng cửa ra vào. Hai người mừng thầm, “thế là cô Thắm đã về”... nhưng không! một giọng nói vừa đủ vọng vào từ phía ngoài cửa:

-Bác ạ!

Nhận ra tiếng người quen, bà Thuận tươi cười đáp:

- Nhã đó hả cháu... hỏi chị Thắm có phải không? Chị mày vừa đi ra ngoài, lát nữa về..... Vào nhà chơi chút đã... Sao?... Có gì không?...

- Không, chẳng có gì ạ, lúc khác cháu ghé...

Con bé nói xong cười khúc khích, như sợ người ta thấy mặt liền ngoảnh đầu vội vàng tiến ra phía cổng thì thầm to nhỏ điều gì trong miệng không ai hay..

- Đây là con bé Nhã con mẹ Nhỡ chẵn vệt ngoài bờ sông... năm nay cũng được khoảng mười năm mười sáu rồi...đến tuổi làm duyên làm dáng thế mà chẳng bao giờ chịu sắm sửa hay vòì mẹ mua lấy chiếc áo mới... con gái tuổi dậy thì mà áo quần thì lúc nào cũng xộc xệch ống thấp ống cao, mặt mũi thì hem huốc cứ như là từ trong bếp chui ra...nhìn đến là phát cười...

Bà lão thở mạnh một cái chép chép miệng:

- Hai đứa nó chơi thân với nhau lắm cháu ạ, cùng trong hội ca đoàn nhà thờ, tối nào cũng rủ nhau đi tập hát ở trong nhà xứ...Con Nhã với con Thắm nhà bác cách nhau có mấy tuổi thôi nhưng trông chúng nó cứ hao hao như hai chị em ruột, đi đâu cũng như hình với bóng...hừm... hoàn cảnh cái con bé này cũng y chang như con cái Thắm...Cũng cảnh mồ côi cha nên hai đứa nó hiểu nhau lắm...Nhà nó thì có hai chị em, cô chị nhớn hơn những chục tuổi, đi lấy chồng xa...

Nghe nói gia đình nhà chồng cũng nghèo kiệt xác gạo đóng từng bữa, muốn đỡ đần mẹ già với

em thơ mà cũng chả có cái cách gì để giúp...lâu lâu về thăm nhà chỉ có củ sắn, củ khoai động viên mẹ với em vậy thôi..

- Hoàn cảnh quá bác nhỉ?

- Ủ.. thì là thật ...Nhà nó ba đời chăn vịt nên kinh tế cũng chẳng lấy gì làm khá khẩm. Cái dạo mà dịch cúm gia cầm hoành hành cách đây mấy năm tiêu nuốt cả đàn vịt mấy chục con, hai mẹ con trắng tay chỉ biết ngồi ôm nhau khóc hu hu...người làng người xóm thương hai mẹ con nó lắm cháu ạ...kinh tế đã khó khăn thì lại càng khó khăn gấp bội. Hai mẹ con nó ngày nào cũng chạy đôn chạy đáo khắp xóm xin lá khoai lang mang về luộc chấm muối ăn lót dạ qua ngày... Nhưng mà...con bé Thắm nhà bác nó có cái tâm tốt lắm cháu ạ, tính tình hay thương người nên nhìn hai mẹ con nhà mẹ Nhỡ là không cầm được nước mắt... Em nó mới bảo bác, “Mẹ cho con mượn hai trăm ngàn nhé!”. Bác mới hỏi lại, “Con cần mua sắm hay tiêu pha gì thế?”- em nó nói, “Không! mẹ cứ cho con mượn, con có chút việc cần dùng đến”- Tôi mới đoán là nó muốn

giúp hai mẹ con nhà này mà ngại không dám nói ra .

Tôi thì tôi cũng đồng ý luôn là vì cũng là những người đồng đạo lại là người làng nghĩa xóm mặc dù mình cũng chả khá khẩm gì nhưng gặp người khó khăn hơn thì cũng phải biết tương trợ, giúp đỡ lẫn nhau trong lúc hoạn nạn tối lửa tắt đèn... Tôi chỉ khẽ nói với em nó rằng, “Con ạ, tiền bạc là do con vất vả làm ra...Mẹ thì mẹ chỉ là tay hòm chìa khóa giữ hộ cho con thôi, lúc nào con muốn tiêu gì, làm việc thiện hay bất cứ việc gì, con cứ kêu mẹ một tiếng...Mẹ lúc nào cũng ủng hộ con”. Con bé nó mừng lắm vội chạy sang cái lều nhà bà Nhỡ giụi giụi vào tay con bé Nhã bảo, “Mẹ chị biếu mẹ em chút tiền.. em cầm lấy đóng gạo hay mua thứ gì bồi bổ cho mẹ nhé!”

- Cô bé Nhã đó chắc mừng lắm bác nhỉ... -
Chàng trai nét mặt thản nhiên cười.

- Bác thì bác không biết... nhưng sau này con Thắm nó kể là con cái Nhã nó cứ nhất định một mực khẳng khẳng không lấy, con Thắm nhà này phải nói khéo là, -“Ồ hay cái con này... số tiền này là mẹ chị nhờ chị biếu mẹ mà chứ chị có

cho mày đâu... Thôi, làm ơn cầm giùm hộ chị đi...Mày mà không cầm thì đừng bao giờ nhìn mặt chị nghe chưa... ” – Con bé rơm rớm nước mắt chẳng biết nói gì hơn, chỉ khẽ bậm bập môi vào nhau nói, “Em...em..cảm ơn chị!”

Cháu thấy đấy, người ta thường nói, “Của cho không bằng cách cho”, con bé Thắm nhà bác nó khéo lắm, nó mà đã giúp ai thì ai không muốn nhận cũng phải vui vẻ mà nhận. Nhiều khi bác cứ hay cười cười lấy tay gõ đầu em nó bảo, “Cái cô này rõ là gian nhá! Mình muốn giúp bạn mình thì lại cứ vòng vo nói rằng mẹ mình muốn giúp mẹ bạn!”- Nó chỉ cười cười ra vẻ ngây thơ đáp lại, “Con có phải xưng tội với cha xứ về tội này không mẹ?” – Đây con bé nhà này là cứ có cái tính hay thương người nên hàng xóm ai họ cũng quý...

- Em Thắm nhà bác vừa ngoan lại vừa khéo trong mọi việc...người khác muốn tìm lấy một tí chứng cứ để mà ghét cũng khó đấy bác nhỉ? – Chàng trai khẽ mỉm cười.

- Thì đúng thế thật...chả giấu gì cháu...bác đi đâu là cũng hay nghe người ta khen ngợi con bé,

bảo nó tốt tính...chẳng bao giờ bác nghe thấy người nào phàn nàn về em nó dù chỉ là nửa nhời cháu ạ...

Mà con bé này cũng lạ lắm, nó thương người đã đành ...thế mà cũng rất thương các loài vật nữa... Con kiến lửa mà đốt phải chân nó cũng chẳng bao giờ di chết mà chỉ khẽ phui nhẹ tha cho sống. Đấy, cái con chó mực nhà này mấy tháng trước mấy anh giai làng đi qua cổng treu ghẹo em nó, ném hòn gạch vào sân gây chú ý không may trúng ngay chân con chó...thế mà con bé cũng rầu rĩ, đau khổ, bứt rứt mãi ..bỏ cơm cả ngày đồ thế nào cũng không được...bác là bác nhiều khi cũng thấy là lạ cái con bé này ...

- Dạ, tại những người có tâm hồn đẹp, nhạy cảm là dễ bị xúc động lắm bác ạ! – Anh chàng tươi cười thêm.

- Bác thì bác chẳng biết em nó nhạy cảm đến mức nào, chỉ biết là có một kỷ niệm hồi nó còn nhỏ có lần em nó ngồi dưới gốc cây bàng không biết suy tư kiểu gì mà thấy chiếc lá rụng xuống bèn hốt hoảng chạy quanh nhà trên nhà dưới tìm bác la lên, “Mẹ ơi! Mẹ ơi...” – Tôi mới bảo,

“Làm gì mà con cuống lên thế! Có chuyện gì thì cứ nhân nha nói cho mẹ nghe...” – Nó mới hồn hên xuất khẩu thành thơ,

“Lá vàng còn ở trên cây,
Lá xanh rụng xuống trời hay chăng trời”

Đọc xong nó run lên, “Mẹ ơi..con sợ...” – Bác mới đáp lại, “Mày dở người à con...có mỗi chiếc lá mà làm mẹ hết hồn!”... Bác thì vẫn chương chẳng hiểu tí gì, cháu thấy đấy, không những con người hay con vật, mà ngay cả chiếc lá rơi xuống đất em nó cũng tiếc thương...

- Thế thì em Thấm nhà mình có ý định đi tu là đúng quá, hợp lý quá bác ạ! – Chàng trai cười hiền khẽ xoa đôi bàn tay bầu nhẹ vào nhau.

- Thì cháu cũng thấy đấy...hoàn cảnh nhà bác thì... mẹ góa con cô, dựa nhau mà sống! Em nó có ý nguyện tốt đẹp như vậy mà không được toại nguyện bác cũng buồn lắm...chỉ biết động viên an ủi vậy thôi, chứ biết làm sao...Con người ta sống ở đời này, nhiều khi hoàn cảnh không cho phép .. đâu phải hễ muốn là được đâu...

- Vâng, đúng thế thưa bác! – Chàng trai từ tốn.đáp.

Bà lão nhìn ra phía cửa rồi hướng về phía người đối diện, chiếc quạt nan phe phẩy trên tay mấy cái... im lặng một hồi bà khẽ thở một hơi dài:

- Hừm...Giời ạ.. mấy hôm nay mất điện hoài, không khí oi bức ngột ngạt quá... mặt trời chưa đứng bóng mà người với chả ngợm toát hết cả mồ hôi...Ừm.. thôi... bác chỉ nói sơ sơ về em nó cho cháu biết vậy thôi chứ nói nữa sợ cháu hiểu lầm nghĩ thầm trong bụng, “Con hát mẹ khen hay” thì tội cho em nó...

Bà lão bèn đưa bàn tay gõ gõ mấy cái trên bàn nước, đổi sắc mặt ra vẻ ngạc nhiên nói tiếp:

- Lạ nhỉ! Đến cả tiếng đồng hồ...giờ này mà vẫn chưa thấy về...

- Thế sáng nay em đi đâu hả bác?

- Nó ra chợ mua cân bột sắn cháu ạ, bác có người quen ở làng bên nằm liệt giường mấy hôm

nay, ...muốn mua chút quà thăm người ốm... chắc không có lại phải đi mấy chỗ mua mới lâu như vậy...

Bà với tay lấy tích nước vôi rót thêm vào cốc rồi đặt lại cái tích chỗ cũ, đưa cốc lên miệng làm một hơi cạn sạch rồi đặt lại xuống bàn... khẽ nhồm người lên, một chân bà đạp mạnh xuống đất, tay cầm quạt tay kia khẽ nắm lại, sốt ruột nói:

- Chắc em nó cũng sắp về rồi đấy, mãi nói chuyện với anh quên mất công việc dở dang dưới bếp...anh cứ ngồi chơi uống nước thư thả chờ em nó chút xíu...tôi xin phép đi xuống dưới nhà gầy củi nấu nồi cám lợn dở dang cái...

Gớm..hôm qua ra chợ mua được mấy ống cám của con mẹ Mão - cái cô này nhìn thì có vẻ rộng rãi.. thế mà khó khăn, cứng quá!... bớt một đồng cũng không cho lại còn cười cười, “Cám của em hôm nay ngon lắm bác ạ, không thể bớt được đâu” – Tôi mới bậm bụng nghĩ, “Ô hay...cái cô phải gió này.. thế mà cũng nói được..cám lợn có ngon hay không là do con lợn nó ăn xong nó phát biểu cảm nghĩ...chứ mình thì có ăn cái thứ

này bao giờ đâu mà biết thế quái nào cho được”...

Thôi bác đi xuống bếp nhé...lát nữa em nó về rồi hai đứa dẫn nhau ra phía ao bèo, ngồi trên bờ chơi thấy con cá rô nào động thủ nhồi lên mặt nước thì cầm hòn đá cuội ném cho vui nhé...Cứ ngồi chờ em nó chút xíu ...

-Vâng, bác cứ tự nhiên, chè ngon thế này cháu ngồi cả ngày chờ cũng không sao ạ...- Anh chàng cười cười nói xong từ từ nghiêm sắc mặt.

Mặt trời đã lên cao hơn, không khí trong nhà vì thế cũng ngọt ngào hơn...chàng cầm cái quạt phe phẩy mấy cái thật mạnh, rồi vạt nhẹ trên bàn...rồi lại cầm lên quạt nhẹ mấy cái khẽ đung đưa trên tay... bầu không khí yên lặng hơn...vang vọng tiếng trẻ con nói cười khúc khích nô đùa bên vệ đường mấy ngôi nhà hàng xóm ...

Chàng uốn người ra phía sau ghế, thả lỏng cơ thể, đôi bàn chân khẽ dậm dậm xuống đất như đang bắt theo điệu nhạc nào đó, cặp mắt rảo quanh phía bốn bức tường và mấy thứ đồ đạc không đáng giá trong nhà nhưng xếp ngay

ngắn... bắt thần anh hướng mắt lên phía bàn thờ Chúa, ngôi bàn thờ khá đẹp, trang trọng, nổi bật hẳn trên bức tường nhòn nhọn...ở giữa là tượng Chúa Giê-xu chịu đóng đinh trên cây thập giá, bên trái là tượng Đức mẹ Maria hai tay chìa ra như đang ban phước, bên phải là thánh cả Giu-se với nụ cười hiền hòa.

Một điều gì đó lóe lên trong tâm trí, chàng khẽ đưa hai bàn tay chắp vào nhau ngay ngắn trước ngực như đang cầu kinh trong nhà thờ, đôi môi khẽ bật lên một giai điệu quen thuộc của danh ca Elvis Phương,

“Lạy Chúa con xin nguyện Chúa trên trời
Cho trọn niềm tin ơn trên Thiên Chúa
Con xin được sống bên nàng
Người con gái đoan trang
Kính mến tôn thờ Chúa! Amen”.

Sài Gòn, 14/03/2013 (Cùng ngày đăng quang
Giáo hoàng Phan-xi-cô)

Đêm Paris

(Tác giả: Vũ Thắng)

Ngồi trên khoang máy bay của hãng hàng không VietJet ghế số 13 hạng bình dân khởi hành từ Paris về Hà Nội lúc 10 giờ 17 phút sáng giờ Hà Nội, Minh cảm thấy thanh thản vô cùng. Một cảm giác bình yên đến lạ bao quanh anh. Mới cách đây vài ngày trước, tâm trí anh còn ngổn ngang với những suy tư thao thức để chuẩn bị cho cuộc tranh luận diễn ra giữa anh và đối thủ về đề tài thần học gây xôn xao tranh luận trong cộng đồng Kitô giáo những năm gần đây vừa mới diễn ra tối qua. Sau màn tranh luận nảy lửa đầy kịch tính đêm qua, sáng nay anh cảm thấy khoan khoái, nhiều ý tưởng lạ vụt đến trong tâm trí, anh khẽ mỉm cười, lắc nhẹ đầu, đưa tay vân vê chỉnh lại cổ áo và nhìn quanh những hành khách trên khoang cạnh anh...

Anh nhớ như in cái buổi chiều Paris ngày hôm qua nơi anh có cuộc hẹn Café với cô bạn đồng

hương tên Hương Giang tại quán Café vỉa hè số 17 Đại lộ Opéra lúc 4 giờ chiều. Không biết chủ quán có phải người Việt Nam hay người Pháp gốc Việt hay không mà cửa hiệu quán Café có cái tên nghe rất lạ - "Mimosa Đà Lạt".

Anh sống bên trời tây một thời gian cũng khá lâu đủ để phong cách tây chiếm lĩnh, định hình con người anh. Hẹn Hương Giang lúc 4 giờ chiều nhưng anh đã ngồi đợi trước hơn cả chục phút. Quán Café anh ngồi hẹn có kiến trúc anh khá quen quen giống như hồi anh còn ở Việt Nam hay ngồi tụ tập với mấy ông bạn thân mỗi khi có dịp hàn huyên chuyện trò, tâm sự hay tán dóc. Giữa Paris hoa lệ, thật ngạc nhiên lại xuất hiện một quán Café mang phong cách bình dân kiểu Việt Nam. Ghế ngồi thuộc kiểu tựa lưng dài bằng sắt sơn màu đen, bao quanh ghế được căng bởi những dây nhựa màu sắc đan xen: xanh - vàng - trắng - đỏ, ngồi khá êm ái dễ chịu.

Trong lúc chờ đợi anh nhìn quanh con phố, hàng cây và xe cộ bên đường. Paris đang vào mùa thu, khung cảnh đẹp, lãng mạn như người bản địa vậy. Con phố nơi anh ngồi hai bên đường ngập

trần sắc phong vàng rực, lá trút trên vỉ hè theo gió cuốn rơi cả xuống lòng đường. Ngồi đợi ở góc quanh, anh nghe văng vẳng giai điệu quen quen của nhạc sĩ Phạm Duy được bật lên trong quán Café âm thanh nghe vừa đủ:

*"Mùa thu Paris
Trời buốt ra đi
Hẹn em phố nhỏ
Công viên lá đỏ..."*

4 giờ chiều, Hương Giang vẫn chưa đến, anh trầm ngâm suy tư một lúc...

4 giờ 8 phút chiều... Một chiếc xe Roll Roy màu trắng từ từ tiến vào lề đường chỗ khách đậu để uống Café của quán.

Hai cô gái bước ra từ chiếc xe sang trọng sau khi đã tấp lề đường tiến về phía Minh, một tây một Việt. Từ xa đã thấy Hương Giang vẫy tay chào mình, dẫn theo cả một cô bạn tây. Hương Giang mặc chiếc áo màu vàng nhạt thêu hình Hồ Gươm biểu tượng Việt Nam ở phía trước, họa tiết bao quanh có hình hoa sen nhìn rất bắt mắt,

rất ấn tượng. Cô gái tây thì mặc chiếc váy ren thời trang màu đen dài quá đầu gối một chút làm nổi bật làn da trắng hồng tôn lên vẻ đẹp kiều diễm.

- *Anh Minh! Anh.. anh đợi lâu chưa? Sorry vì bắt anh phải đợi lâu, kẹt xe chút anh ạ...* -Hương Giang tươi cười

- *"Bon Jour"...* Cô gái tây giọng nhỏ nhẹ, mỉm cười vẫy tay chào Minh

- *"Oh, beautiful girls so sympathetic! Welcom! Welcom"...* - Minh mỉm cười chào hai cô gái và đứng lên mời hai cô gái tiến về hai chiếc ghế đối diện của bàn đã đặt sẵn.

- *Giới thiệu với anh: Đây là Linda, bạn em! Giới thiệu với Linda, đây là anh Minh, Ngô Đắc Minh, đồng hương với Giang...* - Giang vừa nói vừa đưa tay lần lượt trở về phía hai người bạn giới thiệu làm quen. Sau đó cả ba người cùng ngồi xuống ghế sau khi đã bắt tay chào hỏi.

Ba người bạn cầm tờ thực đơn viết bằng hai

ngôn ngữ Pháp – Việt sau khi chuyển tay nhau gọi người phục vụ bàn đến kêu đồ uống.

- *Cho tôi một ly sinh tố dâu tây...* - Hương Giang kêu đồ sau đó quay sang hỏi Linda uống gì. Linda nói nhỏ một ly Coctail Sô đa kem còn Minh nói; "*Cho tôi một ly Bạc Xỉu vì nhớ Việt Nam quá...*"

- *Anh tưởng mình anh nhớ Việt Nam chắc, em cũng nhớ lắm chứ, đang dở dang công việc chưa về được... Sao? Ở Việt Nam có gì mới không anh?..* Giang ôn tồn hỏi

- *Việt Nam hả... "Trời vào thu, Việt Nam buồn lắm em ơi... Mây tím giăng giăng bên trời... Mà tình yêu chưa lên ngôi..."* – Minh cười nhếch mép nhẹ

- *Lại thơ với nhạc rồi, cụ thể chút xem nào...*

- *Ừ thì mới cũng có... Chẳng hạn có mấy ngôi nhà cũ đập đi xây mới... đấy.. mới đấy.. Nói vui vậy! Việt Nam mình ngày nay khá nhiều rồi, thay đổi từng ngày nhất là ở những đô thị lớn*

như Sài Gòn, Hà Nội... ở quê cũng thay đổi nhiều tuy có chậm hơn các thành phố lớn. Tuy nhiên tương lai Việt Nam xem ra lạc quan lắm em... Em cứ về sẽ thấy Việt Nam khác nhiều rồi, nhà cao tầng cao ốc mọc lên cũng nhiều khang trang lắm...

Cô gái tây Linda ra dấu xin lỗi hai người bạn vì có Phone liền lịch sự xin phép cầm Phone tiến ra lề đường nói giọng Pháp với người quen... Sau đó vài phút cô tiến lại về phía Giang và Minh nói nhỏ:

- *"I am sorry! I have a phone, I am busy now, must go out afew..." "Sorry, very sorry..."*

- *"Ok, no problem! just continue your work..."*,
"See you again, Okay!" – Minh đáp lời phong thái lịch sự.

- *"Okay, Honey! See you soon"* – Giang hôn chào tạm biệt Linda sau đó ngồi xuống ghế tiếp tục cuộc trò chuyện...

...

- Linda nó thần tượng anh lắm đó anh Minh, nhất là nhân cuộc tỉ thí, tranh tài giữa anh và đối thủ đêm nay. Nó bảo em sáng nay nhất định phải đưa em nó đến coi con người bằng xương bằng thịt là anh đấy anh Minh.

Minh khẽ nhếch miệng cười nhìn xa xăm suy tưởng, thi thoảng đưa ly Café lên môi ném nhẹ cho đỡ nhạt miệng rồi chìm vào thính lặng như đang ngồi ngất trí. Giang như hiểu ý liền cầm phone lên gõ vào youtube nghe bản nhạc yêu thích của ban nhạc Abba "The Winner takes it all". Giang bật volume nhỏ vừa đủ một mình cô nghe để yên cho anh chàng đồng hương tĩnh lặng suy tư sẽ làm mưa làm gió đêm nay trước cử tọa Đại học Sóc-bon.

Nói về Minh – anh tên đầy đủ là Joseph Ngô Đắc Minh sinh ngày mùng 6 tháng 6 năm 1976. Anh hiện là ngôi sao thần học đang lên của giáo hội Công Giáo Rôma có nhiều triển vọng và tương lai đầy hứa hẹn. Cậu bé Minh hồi còn nhỏ đã nổi tiếng và được mọi người đặt cho một tước hiệu khá mỹ miều, chẳng hạn, "Thần đồng

Thánh Kinh", "Thiên tài", hay "Bạn của Tôma Aquinô"... Đúng như tên gọi, anh chàng Ngô Đắc Minh thông minh từ nhỏ, thành tích học tập luôn đạt danh hiệu xuất sắc từ lớp 1 đến lớp 12 và luôn đứng đầu toàn trường khi còn ngồi trên ghế cấp 1, cấp 2 hay cấp 3.

Nhờ có thành tích học tập thuộc loại bản "View" đẹp, anh được nhiều trường đại học sẵn đón gửi giấy mời học tập với học bổng toàn phần trong đó có "Đại học Sóc-bon" và "Học viện Giáo hoàng" vào cuối năm cấp ba. Cuối cùng anh chọn "Học viện Giáo hoàng" phân khoa "Thần học Thánh Mẫu" vì lòng yêu mến, sùng kính Đức Trinh Nữ Maria. Anh yêu mến Đức Trinh Nữ đến nỗi hầu như những thánh địa nổi tiếng Đức Mẹ hiện ra đều có dấu chân hành hương của anh, chẳng hạn, "Đức Mẹ Lavang", "Đức Mẹ Lộ Đức", "Đức Mẹ Fatima",...

Minh lấy bằng Tiến sĩ thần học loại ưu từ rất sớm, khoảng hơn 20 tuổi. Trước 30 tuổi, anh đã là Giáo sư Thỉnh giảng triết học tại "Học viện Giáo hoàng". Anh nổi tiếng với tước hiệu mà mọi người đặt cho mình là "Độc cô cầu bại" vì

chưa từng thua ai về luận lý trong tất cả các cuộc tranh luận. Mấy năm học thần học trong Học viện anh luôn đạt giải nhất tại các cuộc thi hùng biện. Anh được chính Đức giáo hoàng trao bằng khen và kỷ niệm chương về những công trình nghiên cứu thần học xuất sắc và tái khám phá nhiều chân lý quan trọng đóng góp cho Giáo hội.

Vì là ngôi sao thần học sáng giá của Giáo hội nên anh được chính Đức Hồng Y Bộ trưởng Bộ Giáo Lý Đức Tin đề cử để tranh tài phân ngôi thứ với đối thủ về những chủ đề tín lý và đức tin của Giáo hội Công giáo Rôma, để biện hộ cho những chân lý đang gặp thách đố trong một xã hội tục hoá. Các Hồng Y, Giám mục tin rằng với một người trí thức và sùng kính như anh sẽ đủ khả năng biện hộ, bảo vệ những chân lý, niềm tin của Giáo hội Mẹ Rôma.

Còn nói về Hương Giang – cô tên đầy đủ là Tôn Nữ Hương Giang. Cô thuộc thế hệ đàn em của Ngô Đắc Minh. Giang kém Minh cỡ vài ba tuổi, cùng học chung trường cấp ba của anh khi còn ở Việt Nam. Sau khi học xong lớp 12, Cô đăng ký học khoa Đông phương học tại Đại học Sư

Phạm Hà Nội vì yêu mến và muốn tìm hiểu về văn hoá Á Đông. Sau khi tốt nghiệp Đại học tại Việt Nam, cô nhận học bổng nghiên cứu sinh cao học văn chương bên Pháp song song với ngành tâm lý học. Cô mới đậu bằng Tiến sĩ văn chương và Tiến sĩ tâm lý học mới cách đây khoảng hơn một năm. Cô quen biết Minh cũng vì nhân duyên học cùng trường trước đây còn ở Việt Nam và sau là qua mấy lần gặp gỡ anh khi Minh được cử toạ Đại học Sóc-bon mời nói chuyện với các sinh viên trong trường về những chủ đề thời thượng được nhiều bạn trẻ quan tâm. Sau mỗi buổi thuyết trình, Giang luôn chủ động tiến đến anh bắt chuyện hỏi han những tin tức của Giáo hội, xã hội Việt Nam... Do mưa ngầm thấm lâu nên vì vậy họ đã trở nên đôi bạn thân lúc nào không hay... Không biết tình cảm họ dành cho nhau là như thế nào nhưng trong mắt Giang, Minh luôn là anh trai, còn với Minh cô như là em gái. Biệt danh mà Minh dành cho Giang giống với tựa đề bài hát "Cô Bắc Kỳ nho nhỏ"... Mỗi lần gặp cô là Minh thường ca tặng cô những câu như:

"Này cô em Bắc Kỳ nho nhỏ

*Này cô em tóc Demi Gaxon
Chiều hôm nay xuống đường đón gió
Cô có tình cò nhìn thấy anh không"*

...

Ngô Đắc Minh dường như sức mình tỉnh dậy sau cơn ngất trí thấy Hương Giang tay cầm điện thoại vừa nghe ngao vừa cười khi nghe những bản nhạc quốc tế trên chiếc Smart phone xinh xinh. Cô cũng như giật mình vì đây là cuộc hẹn chuyện trò bên ly café thế mà hai người dường như chìm đắm trong những khoảng trời riêng tuy trong chốc lát... Nhìn ly café cạn dần của Minh, cô ôn tồn hỏi:

- Anh có dùng thêm gì không anh.. anh Minh?

- Không em, vậy là đủ!...

Minh nhẹ nhàng nói tiếp:

- Sorry em! Đáng lẽ hôm nay ngồi đây anh phải hỏi thăm chuyện trò với em nhiều hơn nhưng anh không biết phải nói gì lúc này...

- Không anh, tối nay anh tranh tài rồi, anh bận với mớ lý lẽ tranh luận đâu còn thì giờ để tám chuyện thường đâu anh... Không sao anh! Anh cố lên, tối nay anh sẽ là "The Winner", Okay nha anh!

- Thank em nhiều! Minh mỉm cười nhẹ...

Giang đưa tay lên nhìn đồng hồ thấy cũng được một lúc khẽ hỏi Minh:

- Anh Minh giờ có bận gì không? Có cần chuẩn bị gì không? Tối nay lúc 8h15' tối, cuộc tranh luận diễn ra phải không anh?

- Ừ em... Hai bên sẽ có mặt trong hội trường trước giờ tranh luận 1 giờ để gặp gỡ giao lưu với các sinh viên... Chắc anh giờ phải về nhà chuẩn bị tinh thần rồi. Anh sẽ lấy xe cho em quá giang về nhà, rồi anh đi tham vấn mấy vị khách quý, hẹn gặp em sau nhé, cô em bắc kỳ!

- Okay anh! Thôi chúng ta đi thôi, nào cùng lên đường bảo vệ chân lý thôi... - Giang nhoẻn miệng cười

"8h tối", "Tại Hội trường sinh viên Đại học Sóc-bon"

"Kính thưa toàn thể quý vị quan khách và các bạn sinh viên rất thân mến! Hôm nay, sắp đây thôi, chúng ta sẽ cùng nhau chứng kiến màn tranh luận vô cùng hấp dẫn của hai nhà thần học, hai ngôi sao đang lên trên bầu trời Kitô giáo: Một là Giáo sư Thánh Mẫu học Ngô Đắc Minh – đến từ Học viện Giáo hoàng Rôma và người tranh tài là Giáo sư Triết học Fernando đến từ Giáo hội Trưởng Lão cộng đồng Tin Lành. Giáo sư Fernando nổi tiếng từ lâu vì dám thách thức mọi giáo huấn của Công Giáo Rôma. Hôm nay Giáo sư Minh sẽ nhận lời thách thức của Giáo sư Fernando tranh luận về các vấn đề như "Đức tin", "Tiền định" và "Ý chí tự do".

"Thay mặt cho ban giám hiệu trường Đại học Sóc-bon, chúng tôi xin cảm ơn quý vị đã chọn ngôi trường có truyền thống học thuật này để phô diễn tri thức cho toàn thể các thành viên nhà trường..."

"Cuộc tranh luận được tường thuật trực tiếp trên mạng lưới điện toán kỹ thuật số Internet nên cả thế giới sẽ chứng kiến màn phô diễn kiến thức và học thuật vô cùng quý giá này."

"Như chúng ta đã từng biết 2 diễn giả tranh tài đêm nay họ đều là ngôi sao sáng giá được kỳ vọng: Một – Giáo sư Ngô Đắc Minh biệt danh "Độc cô cầu bại", Hai là – Giáo sư Fernando, tước hiệu "Đông phương bất bại". Hai ứng viên vô địch này ai sẽ lên ngôi? Đêm nay tại kinh đô Ánh Sáng Paris, thế giới sẽ chứng kiến ngôi sao mai trong cộng đồng Kitô giáo... Xin mọi người cho tràng pháo tay cổ vũ cho màn tranh tài đầy kịch tính này" – Ông cử tọa phát biểu xong cả hội trường đang im lặng bỗng rào rào những tràng pháo tay vang dội...

Sau màn vỗ tay dưới hội trường, đại diện Hội đồng giám khảo mời hai ứng viên ngồi hai ghế danh dự hai bên sân khấu. Cuộc tranh luận dự tính kéo dài 2 giờ đồng hồ tuy nhiên ban giám khảo hội ý có thể lâu hơn tùy vào tình hình có gay cấn và có kịch tính không...

"8h15' tối", "Hội trường Đại học Sóc-bon"

Hai ứng viên từ hai bên tiến ra chào mọi người sau đó bắt tay chào hỏi xã giao sau đó tiến về chỗ ngồi để nghe chủ tọa chủ trì cuộc tranh luận.

Đúng như kỳ vọng của tất cả mọi người có mặt trong hội trường gồm nhiều Học giả nổi lạc trên thế giới tham dự, màn tranh luận chưa diễn ra nhưng bầu khí hội trường xem ra rất náo nhiệt và tung bừng với các khẩu hiệu được khán giả dưới hội trường hô vang từng lúc từng lúc...

"Viva Giêsu", "Ngô Đắc Minh",
"Fernando",...Các khẩu hiệu băng rôn được giăng ra khắp cả hội trường, của các khán giả là fan hâm mộ của 2 ứng viên được giơ lên và hô vang rần rần làm cho mọi người thêm phần khích, choáng ngợp.

"Cuộc tranh tài bắt đầu"

Sau khi tiến hành một số thủ tục cần thiết, chủ tọa đứng lên dẫn dắt chương trình, cho bắt thăm ai là người hùng biện trước. Sẽ có 3 đề tài tranh luận, gồm "Đức tin", "Tiền định" và "Ý chí tự do"

"Đề tài thứ nhất bắt đầu"

Lá thăm đã đưa Giáo sư Fernando được hùng biện trước trong vòng 15 phút. Sau đó sẽ là Giáo sư Ngô Đắc Minh hùng biện rồi sau đó là màn tranh luận và phản biện đến từ hai ứng viên.

Đúng như kỳ vọng của cộng đồng Tin Lành dành cho Giáo sư Fernando, ông đã chứng tỏ mình hoàn toàn xuất sắc xứng đáng với danh hiệu "Đông phương bất bại", Fernando hùng biện cả hội trường im phăng phắc nghe ông thao thao bất tuyệt dường như Chúa Thánh Thần mượn miệng ông trình bày chân lý được soi sáng từ Kinh Thánh. Fernando trích dẫn Kinh Thánh hùng hồn từ ý tưởng của Martin Luther và John Calvin với những luận lý sắc bén, hết sức sinh động, thuyết phục hoàn toàn các thành viên hội đồng ban giám khảo. Màn hùng biện kết thúc, Fernando nhận được tràng pháo tay vang dội của hội đồng ban giám khảo và khán giả dưới hội trường. Hàng loạt khẩu hiệu được hô vang phía dưới: "Fernando winner", "Viva Jesus! Viva Fernando",...

Tiếp theo màn hùng biện của Fernando, Giáo sư Ngô Đắc Minh tiến ra bục cử tọa để chuẩn bị màn hùng biện được trình chiếu có một không hai cho thế giới xem từ Kinh đô Ánh Sáng này.

Ngô Đắc Minh từ tốn làm dấu thánh giá sau đó dường như thầm cầu nguyện trong chốc lát với đôi mắt nhắm nghiền. Cầu nguyện xong, Ngô Minh cung kính chấp tay bái chào quý ban giám khảo, khán giả và đối thủ trong tâm tình rất Fair – play.

Nếu như Fernando hùng biện hùng hồn như sấm nổ thì Ngô Minh nhỏ nhẹ, êm đềm như dòng suối róc rách chảy. Nghe Ngô Minh hùng biện, giám khảo và toàn thể khán giả trong hội trường há hốc miệng chăm chú lắng nghe như nuốt từng lời. Màn hùng biện của Ngô Minh khiến mọi người ngạc nhiên như cô giáo kể truyện cổ tích thần tiên cho các em học sinh lớp 1 nghe, hấp dẫn đến kỳ lạ...

Sau khi kết thúc màn hùng biện, Giáo sư Minh được cả hội trường hô vang "Tuyệt vời",

"Wonderful", "Amen", "Hallelujah"... Ban giám khảo đồng loạt đứng lên vỗ tay chúc mừng thần phục hoàn toàn. Các thành viên giám khảo đều nhìn nhau ra dấu gật đầu sau đó nghe phần tranh luận của 2 ứng viên chuẩn bị trình bày. Nếu như màn hùng biện của hai ứng viên hấp dẫn tuyệt vời, thì màn tranh luận diễn ra hào hứng không kém.

Cả hai bên phản biện và bảo vệ luận cứ của mình hết sức thuyết phục với những luận lý sắc bén được đặt trên nền tảng dựa trên Kinh Thánh. Chúa Thánh Thần dường như cùng lúc dùng miệng của 2 ứng viên để tung hứng trao truyền chân lý cho thời đại, cho thế giới tục hoá ngày hôm nay để hướng mọi người trở về nguồn cội, trở về đức tin nguyên rỗng từ Kinh Thánh và các thánh tông đồ cũng như thánh truyền...

Do thời đại này là thời kỳ Hội nhập nên giáo lý của các giáo phái Kitô không khác nhau là mấy nên các ứng viên sau khi hùng biện, tranh luận, phản biện đều nhận được những phản hồi tích cực từ ban giám khảo, khán giả và ứng viên đối thủ. Xem ra mọi người tranh luận với nhau trong

tư thế ứng xử rất văn minh vì đều dành sự tôn trọng cho nhau chứ không hiếu thắng, khích bác nhau như các ứng viên thể tục luôn tìm cách dìm nhau trong các cuộc tranh luận triết lý đời thường, các chủ đề xã hội dân sự...

Sau khi đề tài thứ nhất kết thúc, đề tài thứ hai rồi thứ ba tiếp tục và chấm dứt trong bầu khí hân hoan... Cả hội trường từ hai phe đều hô vang "Ngô Đắc Minh", "Fernando",...

Do cả hai ứng viên quá xuất sắc nên cả hội đồng ban giám khảo bèn hội ý để đề ra một số câu hỏi mở để 2 ứng viên phản hồi tìm ra người xuất sắc nhất.

Sau 6 câu hỏi mở, Hội đồng giám khảo vẫn chưa tìm ra người thắng giải trong cuộc tranh luận đêm nay. Bầu khí trong hội trường trở nên vô cùng kịch tính. Sự căng thẳng đã hiển lộ trên mặt các vị ban giám khảo vì đồng hồ đã điểm 12 giờ đêm. Như vậy cuộc tranh luận diễn ra dự tính trong vòng 2 giờ đã kéo dài gần 4 giờ mà vẫn chưa phân ngã ngũ.

Bầu khí đang thình lạng, ban giám khảo bèn hội ý đưa ra câu hỏi cuối cùng để phân ngôi thứ. Chủ tọa cầm lá thăm cho 2 ứng viên bốc xem ai trình bày trước. Lá thăm lần này lại rơi trúng Fernando – Ông được phép lợi thế diễn thuyết trước công chúng và cử tọa. Tuy nhiên nét mặt Fernando xem ra cũng không hào hứng cho lắm, sự căng thẳng trong cuộc đấu trí xem ra đã in trên vầng trán của ông. Những nếp nhăn hiện trên trán như báo trước ông sẽ phải nghiên cứu rất kỹ cho câu hỏi quyết định này.

Và câu hỏi cử tọa đặt ra cho 2 ứng viên, câu hỏi cuối cùng, câu hỏi thứ 7 là, "*Theo quý vị, ai là người trí tuệ nhất sau Chúa Ba Ngôi?*"

Fernando chết lạng người khi nghe câu hỏi này vì nó thuộc về lĩnh vực mạc khải thiêng liêng nên ông như đứng hình, không nói được gì. Ông đang cố vắt óc để tìm ra cái tên Tin Lành nào xuất sắc nhất để trình bày với thế giới nhưng vẫn chưa nghĩ ra. 5 phút suy nghĩ đã trôi qua, ban giám khảo cho ông thêm 2 phút nữa để trả lời câu hỏi quyết định này. Bên dưới hội trường thi thoảng hô vang mấy cái tên tiêu biểu, chẳng hạn

như "John Calvin", "Phaolô" hay "Gioan"... Thế nhưng vì lòng tự trọng cũng như danh dự của một nhà thần học ông đã không trả lời võ đoán khi không chắc chắn hay là khi chưa được Chúa tỏ cho biết. Fernando từ từ tiến về phía cử tọa, cầm micro phát biểu khiêm tốn và thành khẩn:

"Sory, I don't know!" – "Xin lỗi, tôi không biết!"

Fernando từ từ cách lạng lẽ tiến về chỗ ngồi chấp tay cung kính xem ra không có chút buồn phiền vì không trả lời được. Ông nháp môi cầu nguyện thầm điều gì đó như một người khiêm tốn chuẩn bị lãnh nhận một ân huệ cao trọng gì đó trong ít lâu nữa thôi. Ông khẽ mỉm cười sau đó trầm tư, đoan nghiêm trở lại, đôi bàn tay lúc đặt lên đùi, lúc lại chấp tay che miệng...

Thế là màn hùng biện của Giáo sư Ngô Đắc Minh đã bắt đầu. Giáo sư Ngô Minh như thói quen từ ban đầu làm dấu thánh giá, chào mọi người rồi mỉm cười phát biểu:

"Kính thưa quý vị! Ai là người trí tuệ nhất sau Chúa Ba Ngôi? Có phải là một vị Thiên thần,

Tổng lãnh thiên thần hay một vị Đại Thánh nào đó chẳng? Rất có thể! Xin cho tôi trình bày ít phút trước khi đưa ra kết luận cuối cùng"

"Thưa quý vị, các thiên thần thì không mang bản thể loài người nên bị loại khỏi vòng gửi xe đạp phải không quý vị!"

Ban giám khảo gật gù đồng ý, hội trường hô vang "Tiếp đi", "Hay Lắm",...

"Vậy thì để tôi liệt kê các vị đại thánh cho quý vị bình chọn nhé" – Ngô Đắc Minh tiếp lời:

"Phaolô này! Tông đồ dân ngoại, học vấn cao nhất trong các thánh tông đồ, quý vị nghĩ sao?"

"Ngôn sứ Gioan Baotixita, quý vị nghĩ sao? Chính Chúa Giêsu tuyên bố: Trong số phàm nhân lọt lòng mẹ, chưa từng ai cao trọng hơn ông!"

"Tôi xin đơn cử thêm vài cái tên sáng giá của các vị đại thánh để quý vị suy nghĩ nhé!..."

"Thánh Augustinô thành Hippo này! Ngài là vị Đại thánh, là Đỉnh Núi Thần Học, trụ cột của Giáo hội, tư tưởng ngài được trích dẫn nhiều nhất trong sách Giáo Lý, ngài quả là cự phách phải không ạ?"

"Chưa hết đâu quý vị ơi! Thánh Tôma Aquinô này, Nhà thần học sánh ngang với thánh Augustinô, Ngài được mệnh danh là 'Tiến sĩ Thiên thần' hay 'Thánh thiện nhất trong số những nhà thông thái và thông thái nhất trong vòng các thánh'- Ngài quả là ứng viên nặng ký phải không quý vị?! "

"Còn nữa, còn nữa, Thánh Bônaventura thì sao nhỉ? Ngài được mệnh danh là 'Tiến sĩ Đệ nhất phẩm thiên thần'- Ngài là người mà khiến nhiều vị thánh cũng phải nghiêng mình khâm phục nổi tiếng về sự uyên bác và lòng sốt mến! Ngài cũng quả là cái tên sáng giá phải không quý vị?!... "

...

Giáo sư Ngô Minh khẽ mỉm cười và tiếp tục trình bày ý tưởng của mình cách từ tốn:

"Tôi xin lỗi"

"Xin lỗi vì đã làm mất thời giờ của quý vị từ nãy đến giờ"

Bên dưới hội trường bỗng có tiếng hô lớn từ một số người "Tôma Aquinô", "Bônaventura"...

Cả hội trường im lặng trở lại. Viên chủ tọa liền đứng lên nói nhỏ: "Giáo sư còn 5 phút để đưa ra câu trả lời"

Giáo sư Ngô Minh lại mỉm cười xem ra đã làm khó hội đồng ban giám khảo và mọi người theo dõi. Vào đúng lúc kim đồng hồ chỉ 0 giờ 17 phút sáng, Giáo sư Ngô Minh cất tiếng:

"Tôi không làm khó mọi người nữa, tôi xin trả lời ngay, đó là: Đức Trinh Nữ Rất Thánh, Nữ Vương Truyền Phép Mân Côi Maria"

Giáo sư Ngô Minh tiếp lời:

"Trí tuệ Maria là trí tuệ lớn nhất của loài người,

trí tuệ ấy chỉ thua mỗi Chúa Ba Ngôi mà thôi. Trí tuệ Maria là trí tuệ siêu nhiên, trí tuệ của linh hồn, trí tuệ ấy cao hơn 'Sóc-bon', vượt xa hơn 'Havard' hay bất cứ trí tuệ loài người nào..."

Thế là từ từ Giáo sư Ngô Minh với ơn trên ban, qua tài luận lý thiêng liêng biện chứng cách thuyết phục khẳng định của mình mà không ai có thể bác lại được. Dẫn chứng từ Kinh Thánh, thánh truyền và qua các vị đại thánh, Ngô Minh đã làm sáng tỏ cho thế giới mạc khải thiêng liêng về các tín lý Giáo hội tuyên xưng Đức Maria với các tước hiệu cao quý chẳng hạn như "Mẹ Thiên Chúa", "Mẹ Giáo Hội", "Đức Maria Đồng Trinh Trọn Đời" hay "Nữ Vương Thiên Đàng",...

Câu trả lời của Giáo sư Ngô Minh đã nhận được sự tán đồng của Hội đồng giám khảo và sau một phút hội ý, hội đồng đã nhất định công bố Giáo sư Thần học Thánh Mẫu Ngô Đắc Minh đã giành chiến thắng trong cuộc tranh luận nảy lửa đầy kịch tính đêm nay... Mọi khán giả trong hội trường bỗng vỡ oà hô vang "Giêsu Maria",

"Viva Giêsu! Viva Maria",...

Một nhóm cộng đồng sinh viên Công Giáo của Đại học Sóc-bon hô vang không dứt:

"TRÁI TIM VÔ NHIỄM MARIA CHIẾN THẮNG!"

Thế là đã kết thúc cuộc phân tài cao thấp, chiến thắng vĩ đại đã không thuộc về con người, phải, nó thuộc về thần thánh. Trái tim vô nhiễm Maria đã chiến thắng. Ngài đã chiến thắng mọi con tim không phải nhờ sức mạnh của súng đạn hay bom hạt nhân, Ngài đã chiến thắng bằng Tình Yêu và Lòng Thương Xót. Đức Maria đã chiến thắng mọi con tim và mẹ đã trao chiến thắng ấy cho mọi con tim yêu mến Mẹ...

...

Đang chìm đắm suy tư trên khoang máy bay, Ngô Minh giật mình bởi tiếng loa thông báo: "*Quý khách chú ý! Máy bay sắp đáp xuống sân bay Nội Bài trong ít phút nữa!*"

Ngô Minh hồi hộp vì chuẩn bị mang thắng lợi quý giá dành tặng Giáo hội và quê hương sau nhiều năm cống hiến xa quê. Cuối cùng anh cũng đã đặt chân xuống mảnh đất mấy ngàn năm văn hiến, nơi mà anh đã chào đời, là Việt Nam yêu dấu. Bước xuống máy bay, anh khẽ quỳ gối hôn đất và làm dấu Thánh giá trong thời khắc rất thiêng liêng này.

Chào đón Ngô Minh ở hàng đợi sân bay là ba mẹ, anh em và những người bạn thân đã túc trực hàng giờ đồng hồ. Trong thời khắc này, Mẹ anh là người xúc động nhất, bà ôm hôn anh và vui mừng đến tràn lệ. Sau một số lời thăm hỏi, bà dẫn anh ra phía quầy uống nước tại phi trường, rồi mỉm cười nhỏ nhẹ:

- *Con có biết cô Linda gì đó không?*

- *Linda nào, mẹ?*

- *Hình như Linda người Pháp, bạn của Hương Giang đó con...*

- *À, dạ có, con nhớ ra rồi... có gì không mẹ?*

- Nó mới phone cho mẹ, nó bảo ở Việt Nam có phong tục rất hay 'Cha mẹ đặt đâu con nằm đó' nên nếu mẹ đồng ý, nó sẽ xin làm con dâu mẹ... - Bà cười cười

- Thế mẹ nói sao?

- Mẹ chỉ cười bảo: Sao con không nói sớm, con chậm chân quá! Anh Minh anh ấy đã chốn trong nhà Dòng lâu rồi... Anh ấy là Tu sĩ Dòng Phanxicô rồi con gái của mẹ ạ!

Bà mẹ nói tiếp:

- Mẹ thấy cô ấy đỏ mặt gượng cười rồi chọc lại mẹ rằng: Con sẽ vào nhà dòng thôi anh Minh ra hỏi tội, anh ấy đã phạm tội "đánh cắp trái tim" của con rồi mẹ ơi...

- Người tây họ văn minh lắm mẹ, họ hài hước đùa xã giao thôi chứ không có gì đâu... Ba người chúng con: Giang, Linda và con là bạn tốt của nhau mẹ ạ...

- Ủ thì mẹ cũng biết, có suy nghĩ gì đâu... Thôi con bình an vô sự mẹ mừng rồi. Ra chào hỏi gặp gỡ mọi người đi con...

Minh xin phép mẹ tiến vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo. Anh lấy khăn mềm thấm nước khế lau đôi mắt dường như thiếu ngủ, có quầng mắt sau những đêm thức khuya dậy sớm... Cặp mắt có dấu hiệu mỏi mệt nhưng tinh thần anh lại đang phấn chấn. Anh khẽ bước ra ngoài tiến về phía mọi người đang chào đón và hát thầm câu ca dâng Mẹ Maria:

*"Kính chào Đức Nữ Vương!
Nữ Vương Hoà Bình! Nữ Vương Hoà Bình!
Tung hô Mẹ Maria
Tung hô Mẹ đầy ơn phúc"*

...

Trời đã rạng sáng, trong sương sớm phía xa xa trên cao đàn cò trắng đang rải cánh bình yên bay về phía hừng đông nối nhau xếp thành hình chữ V... Thế là anh đã về quê hương trong an bình, vinh thắng và trong niềm vui của mọi người sau

nhieu năm xa cách. Anh thì thầm trong lòng: "Ôi quê hương trần thế con đã về, còn một quê hương thật nơi có Đức Nữ Maria ngự trị con sẽ về, con sẽ về... Nữ Vương Truyền Phép Rất Thánh Mân Côi, cầu cho chúng con! Amen"

*(Viết trong ngày lễ kính Đức Mẹ Fatima
13/05/2023. Đánh máy đăng tải nhân mừng
ngày Lễ Giáng Sinh 2023)*

Bên rặng Hy Mã Lạp Sơn

(Tác giả: Vũ Thắng)

Như thường lệ, sau thời khoá tụng kinh lúc sáng sớm, đại sư Rimmar đi bách bộ ngắm hoa trong vườn sau đó là dùng bữa sáng. Thế nhưng hôm nay thì khác. Hôm nay đại sư dùng bữa sáng sớm hơn mọi khi với chút bánh mỳ, sữa với rau cải ngọt cùng với một số huynh đệ trong khuôn viên. Hôm nay đại sư không bách bộ như mọi ngày. Dùng bữa sáng xong, đại sư lững thững một mình tiến đến bàn đá dưới cội mai già là nơi mà đại sư vẫn thường uống trà với các huynh đệ và du khách thập phương mỗi khi đến thăm.

Ngồi dưới bàn đá, đại sư nhắm nghiền mắt lại như đang thiền toạ, trên tay lần chuỗi hạt Bồ đề, miệng lâm râm những câu thần chú và tụng niệm danh hiệu các vị Phật.

Đại sư Rimmar có cái tên giống với tên người Tây Tạng nhưng thực ra ngài là người Trung Hoa. Tên tục ngài là "Lương Đế", pháp danh

"Triều Châu" vì ngài đến từ vùng Triều Châu xứ Trung Hoa. Trước đây ngài lãnh trách nhiệm Giáo chủ Giáo hội Phật giáo Trung Hoa, sau khi từ nhiệm chức vụ, ngài vân du khắp nơi và sau đó ngài chọn ở ẩn tại một tu viện tại Tây Tạng bên rặng Hy Mã Lạp Sơn này. Theo như cộng đồng Phật giáo Trung Hoa và thế giới thì ngài là một bậc cao tăng đặc đạo, là vị tôn sư thạc đức rất được kính trọng. Ngài nổi tiếng với hạnh đầu đà, sống kham khổ và hết mình với đạo pháp. Thuở còn trẻ, ngài đã từng gây tiếng vang với cộng đồng Phật tử thế giới khi một mình thực hành hạnh "Tam bộ nhất bái" từ núi Phổ Đà Trung Hoa sang tới thánh địa Nepal – quê hương Đức Phật để thể hiện lòng tri ân bậc giác ngộ cao cả đã khai sáng Phật pháp, chiếu toả ngọn đuốc trí tuệ từ bi cho nhân loại...

Sáng nay ngài có hẹn với một vị thầy Công Giáo theo lịch trình từ trước. 8 giờ sáng vị khách sẽ đến nhưng ngài đã tọa thiền chờ đợi trước nửa giờ tại bàn trà. Vị khách quý hôm nay ngài sẽ tiếp chuyện là thầy Viên Đạo – Bề trên tổng quyền Dòng "Huỳnh đệ của Đức Kitô" tại Việt Nam. Đại sư Rimmar thân quen với thầy Viên

Đạo nhân cuộc gặp Đại kết các tôn giáo trên thế giới diễn ra tại Assisi nước Ý cách đây mấy tháng trước.

"8 giờ sáng", "Tại khuôn viên tu viện Pháp Quang"

- Kính chào đại sư! Ngài vẫn khoẻ chứ? Chúc một ngày tốt lành! – Lời vị khách vừa bước vào

- Chào thầy Viên Đạo! Quý hoá quá! Quý hoá quá! – Đại sư Rimmar mỉm cười

- Con mới từ Vatican trở về... Đức giáo hoàng chúng con có gửi lời hỏi thăm tới ngài và lời chúc ngài luôn mạnh giỏi...

- Xin cảm ơn! Xin cảm ơn... Mời thầy an toạ - Đại sư tiếp lời

Dưới ánh nắng ngày mới chiếu toả trên cao nguyên Tây Tạng, tu viện Pháp Quang của đại sư Rimmar như bừng tỉnh với âm thanh thánh thót của những chú chim cu gáy đậu trên những nhành cây thi thoảng làm rụng những hạt sương

trên cành lá. Cây hoa mai bên bàn đá uống trà là một điểm nhấn, những bông hoa trắng hồng xinh đẹp như còn ướt sương lấp lánh ánh sáng phản chiếu khi mặt trời chiếu soi...

"Tôi vẫn hằng nhớ tới Đức Thánh Cha trong lời cầu nguyện của mình nhất là kể từ khi gặp ngài tại buổi họp đại kết diễn ra vừa rồi tại Assisi... Ngài quả là con người phi thường, hết mình vì đạo pháp và với chúng sanh nhân loại..." – Đại sư ôn tồn nói

- Tôi rất thích đề tài của buổi tọa đàm vừa rồi, rất hay, nó đánh động tâm hồn tôi rất mạnh, phải rồi, "Đức tin và lý tưởng phụng sự đạo pháp, nhân loại trong thiên niên kỷ thứ ba"... Hay lắm! Hay lắm! Thật tuyệt vời!... - Đại sư Rimmar tiếp lời

- Tôi tuy là vị tăng già Phật giáo nhưng tâm hồn tôi cũng như là người Công giáo các thầy đó, thầy Viên Đạo... - Đại sư mỉm cười

- Thừa đại sư, ngài nghĩ sao về Đức Kitô Giêsu của chúng con ạ?! – Thầy Viên Đạo nhã nhặn

hỏi

- Của chúng ta chứ!... Chúa Giêsu đâu phải là sở hữu riêng của người Kitô giáo các thầy đâu... Ngài thuộc về nhân loại, của nhân loại và của tất cả chúng sanh cõi Ta Bà này... - Đại sư ôn tồn nói

Đại sư Rimmar tiếp lời:

"Cùng với Đức Thích Ca Mâu Ni, Đức Lão Tử, Chúa Giêsu với tôi ngài cũng là một vị phật, một bậc giác ngộ, một vĩ nhân cao cả, sứ giả hoà bình của Thượng Đế.."

"Mỗi thời kỳ lịch sử của nhân loại, chúng ta lại có vinh phúc gặp được ánh sáng thiên thượng, chiếu soi dẫn dắt thông qua một số chân sư và vị thầy cao cả..."

Đại sư Rimmar không giấu nổi xúc động bèn phân trần:

- Đức Phật Thích Ca của người Phật giáo cũng là con cái của Thượng Đế, ngài đâu phải là con

cái của ma quỷ đâu, đúng không thưa thầy?!...

- Vâng, thưa đại sư! Ngài là bậc vĩ nhân, đức hạnh cao cả... - Thầy Viên Đạo đáp lời

- Thực ra, với tôi, Chúa Giêsu và Đức Phật cũng là anh em của nhau... đây là chúng ta nói về cảnh giới tư tưởng và lý tưởng của các ngài... Với tôi, Đức Thích Ca cũng giống như vị Gioan tiền hô, ngài là người dọn đường cho Đấng Chân Lý nhập thể làm người... Đức Phật là con người có tâm cầu đạo rất lớn – ngài sẵn sàng từ bỏ ngai vàng, vợ đẹp và mọi vinh hoa thế gian để cầu chân lý... thế nhưng thì giờ ấn định tỏ bày chân lý của Đấng Tối Cao có khác... Đức Phật tuy rất vĩ đại nhưng theo thiên định thì người được lựa chọn để mạc khải chân lý thiên thượng là Đức Giêsu, người xuất hiện sau ngài mấy trăm năm...

- Dạ vâng, vì vậy mà Đức Phật hầu như không mấy khi nói về Thượng Đế phải không ngài?!
– Thầy Viên Đạo phụ họa

Đại sư Rimmar tiếp lời:

- Nhiều người tâm thường họ hoài nghi về Thượng Đế, thế nhưng những bậc thầy Phật học chúng tôi lại có niềm tin rất sâu đậm về Thiên Chúa của người Kitô các thầy... Thượng Đế nói đúng hơn, không phải là Chúa riêng của người Kitô các thầy nhưng ngài cũng là cha của người Phật Giáo, Hồi Giáo và các tôn giáo trên thế giới! Ngài là vị cha chung của nhân loại, đúng không thầy?

- Dạ vâng, con cũng tin như vậy! – Thầy Viên Đạo đáp lời

Đại sư Rimmar mỉm cười ôn tồn:

- Với tôi, Thượng Đế là cha chung của mọi tôn giáo trên thế giới... mà tôn giáo cũng như chiếc áo mặc che thân, lựa chọn tôn giáo cũng giống như lựa chọn quần áo mặc vậy, nó là tùy sở thích, ý chí tự do của mỗi người, Thượng Đế đều tôn trọng!... Người Công giáo như "áo xanh", Phật giáo như "áo vàng", Hồi giáo như "áo đỏ",... có người thích màu này kích cỡ này, người khác màu khác kích cỡ khác... người vô thần giống như người không thích mặc áo, họ

giống như người ở trần phải không thầy?!

- Dạ vâng! Con nghĩ người "cởi trần" mà sống tốt, có lương tâm thì cũng được ngọn gió lành trời cao thổi mát ạ - Thầy Viên Đạo mỉm cười

Đại sư Rimmar tiếp lời:

"Trong các tôn giáo thế tục thì người Công giáo các thầy gần với Phật tử chúng tôi hơn cả, nhất là những người theo truyền thống đại thừa! Công giáo có Thiên Chúa, có Đức Mẹ, cũng như người Phật tử có Đức Phật, có Quan Âm, như vậy, nói theo 'phong thủy tôn giáo' là cân bằng, có cha có mẹ, 'có âm có dương' nên thuận theo tự nhiên, thuận theo thiên đạo và nhân đạo hơn cả... Người Tin Lành rất mến mộ Kinh Thánh cũng như người Hồi với kinh Quaran, rất tốt! rất hay!... Tuy nhiên, chiếu theo 'phong thủy tôn giáo' họ dường như thiếu đi 'tính Âm' của người mẹ... người Tin Lành sùng kính mỗi Thiên Chúa cũng giống như người Hồi giáo với mỗi thánh Allah, thiếu đi hình bóng của người mẹ... Với tôi, Đức Phật như người cha biểu tượng của trí tuệ, còn Đức Quan Âm như người mẹ biểu tượng

của tình thương... Mỗi con người sinh ra đều cần có cả cha lẫn mẹ, nếu chỉ có cha mà thiếu hình bóng người mẹ thì người con ấy sẽ trống vắng, thiếu đi một điều gì đó rất thiêng liêng đúng không thầy.."

- Vâng, Ngài quả là sâu sắc, con cũng thấy thế! –
Thầy Viên Đạo nhỏ nhẹ

Đại sư Rimmar tiếp lời:

- Tôi thấy một số người có vẻ hơi cực đoan khi nhấn mạnh ơn giải thoát đến bởi 'Đức tin' chứ không phải bởi 'việc lành của lề luật' mà họ vẫn rao giảng... Thực ra nhiều người nói về đức tin mà không hiểu đức tin là gì...

Thầy Viên Đạo ôn tồn đáp:

- Dạ vâng, theo như người Công giáo chúng con hiểu thì "Đức tin" là một nhân đức... nhân đức ấy đòi hỏi người Kitô phải tin tưởng những giáo huấn của Thiên Chúa, của Đức Kitô là đúng đắn và là kim chỉ nam cho tư tưởng cũng như lời nói, việc làm...

- Vâng, ý này của thầy cũng giống như người phật tử chúng tôi... chính Đức Thích Ca của chúng tôi đã từng căn dặn các đệ tử rằng "Kẻ nào nói mình tin Ta mà không sống thực hành những giáo huấn của Ta thì đó là những kẻ phỉ báng Ta thậm tệ! "

Đại sư Rimmar tiếp lời:

- Tôi tin Chúa nhưng Chúa có tin tôi không, đó mới là điều quan trọng! Tôi nghiệm ra rằng: Tôi tin Chúa, tôi biết Chúa không quan trọng bằng Chúa tin tôi, Chúa biết tôi!... Ý thầy thì thế nào?

- Dạ vâng, theo con, đức tin dẫn đến ơn cứu rỗi khởi sự từ việc con người tuyên xưng niềm tin nơi Thiên Chúa và kết thúc bằng việc Thiên Chúa tin tưởng con người sau khi con người đã trải qua thử thách mà Thiên Chúa xét họ là vàng ròng đã được thử lửa...

- Phải là người thiện tâm, có uy tín thì Chúa mới tin tưởng phải không thầy?! Đại sư Rimmar phụ họa

...

Hai bậc thầy tôn giáo thi thoảng phá lên cười sau khi chia sẻ cảm nghiệm của mình về những điều thánh thiêng, về niềm tin tôn giáo. Dưới bóng của cội mai già mát mẻ, hai bậc thầy cùng nhau thưởng trà và hít thở bầu khí trong lành của ngày mới cùng với câu chuyện về các bậc giáo chủ... Mặt trời đã lên cao hơn, những âm thanh của ngày mới cũng rộn ràng hơn... Đại sư Rimmar sau khi trà đàm cùng thầy Viên Đạo đã dẫn vị khách quý đến thăm cảnh quan tại tu viện... Vị thầy Công giáo ngạc nhiên khi đến thăm phòng triển lãm các vị thầy tôn giáo tại tu viện đại sư Rimmar. Bên cạnh bức tượng Đức Thích Ca Mâu Ni ngồi thiền toạ cùng với Đức Lão Tử ngồi trên lưng trâu, bức tượng Chúa Giêsu chịu đóng đinh đứng ở giữa cao nhất... Một tia sáng như loé trong tâm trí của thầy Viên Đạo "Chúa Giêsu là Chúa của nhân loại, Ngài cũng là Chúa của mọi tôn giáo: Chúa của người Phật giáo, Hồi giáo,... Ngài là Chúa của mọi tâm hồn cao thượng, cũng là Chúa của mọi con tim thiện lương"... Con người thường phân biệt tôn giáo

nhưng Chúa thì không phân biệt... Thầy Viên Đạo bỗng nhớ tới câu Kinh Thánh trong sách ngôn sứ Isaiah, "Vì các tầng trời cao hơn mặt đất chừng nào thì tư tưởng của Thiên Chúa cũng cao hơn tư tưởng loài người, đường lối Thiên Chúa cũng cao hơn đường lối loài người chừng ấy..."

****Đôi nét tác giả Vũ Thắng***

*Vũ Thắng tên khai sinh Giuse Vũ Văn Thắng. Sinh ngày 03/04/1984, quê quán: Xã Quý Nhất, tỉnh Ninh Bình - thuộc Giáo xứ Giáo Lạc, Giáo phận Bùi Chu. Vũ Thắng là Nhà thần học trường phái Bình Dân và là Nhà văn trường phái Duy Tâm. Các bút danh khác của Vũ Thắng: "Gió Lang Thang", "Hạ Bình Minh"
Các tác phẩm tiêu biểu:*

() Tác phẩm Thần học: "Đường trọn lành", "Nhà tư tưởng Giêsu",... Các tác phẩm được trích lục từ "Nhật ký chat Thắng-Lumi" tiêu biểu như: "Các thánh và Tulip", "Buổi trà bất tử"(đôi dòng Hồi ký tiểu sử...); Các cuộc mạn đàm Ánh Sáng: "Ngày Tận Thế", "Sự Thanh Tịnh", "Các ngôi sao Phúc Âm", "12 ngọn đuốc nhân loại",...*

() Tác phẩm văn học: các truyện ngắn tiêu biểu: "Bà mẹ vui tính", "Đêm Paris", "Bên rặng Hy Mã Lạp Sơn"...; Tiểu thuyết Hồi ký "Cô giáo Mận"; Sách nhỏ thể loại Triết-văn "Đoá Hồng Mâu Nhiệm",...*

Hiện tại cư ngụ tại:

165 Thoại Ngọc Hầu - Phường Phú Thạnh - Tp. Hồ Chí Minh.

Email: vuthangkc@gmail.com

Phone: 0931103484

(Ảnh Vũ Thắng)